

ура, видѣлъ, че вода та станѣла много дълбока отъ силны тѣ дъждове. На брѣга сварилъ една престарѣла и слаба бабичка; и неи са ищѣло да мине вода та, но са бояла и чакала додѣ спадне. Язонъ пожелѣлъ за бабичка та, зель љ на рѣцѣ и благополучно љ пренесълъ презъ рѣката. Но като излѣзалъ на другія брѣгъ, той видѣлъ, че една та му обувка потѣнѣла въ тиня та; да иде на празника съ една обувка виждало му са невъзможно — и той щѣлъ вече да са върне, но бабичката му посвѣтовала смѣло да продължава пѣтя си. Щомъ тя изговорила туй и тосъ часъ са загубила отъ очи тѣ му; Язонъ са осѣтилъ, че той пренесълъ презъ рѣка та богиня и бодро трѣгнѣлъ напредъ.

На Пеліаса было нѣкога си предсказано отъ оракула, че той трѣба да са пазе отъ *челѣкъ съ една обувка*, зашто то този челѣкъ ще му повреди. Видѣлъ Пеліасъ Язона съ една обувка, и, като си припомнилъ предсказаніе то, много са ушамилъ. Твърдѣ му са искало да го махне или тайно да убіе момъка, но са боялъ да престѣпи право то на гостепрїимство то тѣй позорно. Тогасъ той употребилъ хитрость и казалъ на Язона: „Азъ ще ти устѣпѣ моя та държава и ще ти предамъ върховна та власть, на коя то ты и безъ туй имашъ право, ако ми само донесешъ златно то руно.“ Геройтъ-момъкъ тосъ часъ прїелъ предложеніе то и бърже са натѣкмилъ за далечно пѣтуванъе.

А ето какво е было туй златно руно. Въ града Орхомень, въ Беотія живѣялъ нѣкога царь, кой то ималъ двѣ дѣца, сынъ *Фриксъ* и *Гелла* дѣщеря. Майка та на тѣзи дѣца умрѣла а на нейно мѣсто са намѣстила зла мащиха, коя то искала да ги умори. За да избѣгнѣтъ смъртъ та смѣлый тѣ Фриксъ съ сестра си Гелла, възсѣднѣли на златоруненъ овенъ и трагнѣли по море то. Но кога то доплавали до пролива между Азія и Европа, Гелла не могла да са удържи на овена и паднѣла въ море то, отъ което то са и нарекло Геллеспонтъ, сирѣчь море на Гелла. Овенъ тѣ изнесълъ Фрикса на единъ